Profiel

Yerba Seku

"De uitnodiging om als gast op te treden in deze rubriek aanvaard ik met veel genoegen. Ik ben slechts twee dagen op Bonaire en vertrek morgen weer naar Curacao. Daar ben ik negenendertig jaar geleden geboren. Mijn ouders wilden dat ik onderwijzer werd. Alhoewel ik jurist wilde worden, gaf ik toe, schreef mij in op de Pedagogische Akademie en werd in 1973 volledig bevoegd onderwijzer. Maar dat ging niet zonder de nodige, of liever gezegd onnodige problemen met mijn docenten. Ik had een eigen mening en pikte niets. Dat kwam mij duur te staan. Want toen ik in 1972 opging voor de hoofdakte werd ik afgewezen alhoewel ik ervan overtuigd was dat ik zou slagen. Tot en met vandaag ben ik de mening toegedaan dat ze me gepest hebben en me lieten zakken. Het jaar daarop slaagde ik. En mijn antwoord aan degenen die mij gepest hadden kwam dan ook snel. Mijn eerste bundel strijdgedichten "Mi ta na kaminda" (Ik ben op weg) verscheen in 1974 en werd door mij aangeboden aan het R.K.-Schoolbestuur, de docenten van de Pedagogische Akademie en de leden van de Examenkommissie van de hoofdakte. Het was mijn eerste boek onder het pseudoniem Yerba Seku, de Papiamentstalige versie van mijn naam Richard Hooi.

Eerder schreef ik losse gedichten voor vrienden en vriendinnen onder het pseudoniem R. Drooggras, wat de Nederlandse omzetting is van mijn eigenlijke naam Hooi. Maar na 30 mei 1969, de dag van de massale opstand op Curacao, werd ik de strijdvaardige Yerba Seku, die doordrongen is van de Antillianisering, met respekt voor zijn eigen taal, het Papiamento. Het was een manifestatie van kulturele bewustwording, waarmee ik koos voor mijn eigen volk, om het te helpen bevrijden van de frustraties waarmee de onderdrukkende klasse het eeuwenlang had opgescheept. Yerba Seku is niet alleen het symbool van een nieuw bewustzijn, maar ook een levensstijl. Die herkent men in al mijn akties. Of ze nu literair zijn of politiek.

Iemand met het onafhankelijke karakter dat ik heb botst vaak met zijn omgeving. Vooral met mensen die zich superieur opstellen en je de les willen lezen. Ik kan niet tegen onrechtvaardigheid en spring al gauw in de bres voor de zwakkeren, de uitgebuitenen. Mensen als ik moeten daarom hun eigen baas zijn. Na enige tijd als onderwijzer te hebben gewerkt ben ik dan ook mijn eigen "Skol y tienda di Papiamentu" begonnen. Ik heb ook een bedrijfje voor de produktie van lamoentji-stroop produceer en ze ook verkoop. Ik ben dus eigen ondernemer. En het gaat goed. Tussen de bedrijven door vind ik nog tijd voor mijn aktiviteiten op literair gebied. Ik heb reeds zeven dichtbundels uitgegeven en verschillende cassettes met ritmische poëzie. Nu ben ik bezig aan de voorbereiding van twee LP's en een boek met oud en nieuw werk. Ik ontwerp ook affiches en treed op als deklamator waar men mij ook vraagt. Zonder op te willen scheppen kan ik zeggen dat er op Curacao geen enkele dichter is die meer heeft geschreven of die meer heeft opgetreden dan ik. De beroemde Pierre Lauffer niet. En de ook beroemde Ellis Juliana niet. Die beide hebben bij elkaar niet eens tien ritmische gedichten geschreven. Yerba Seku schreef er inmiddels al meer dan vijfhonderd.

Natuurlijk wekt mijn succes afgunst. Terwijl letterkundigen die ver beneden mijn niveau staan prijzen kregen, heb ik er nog geen enkele gehad. Dat komt ondermeer doordat er een kliek is die in al die beoordelingskommissies zit en die het niet erg begrepen heeft op Yerba Seku. Ze slaan mij dan ook systematisch over. Maar de kracht van Yerba Seku ligt ook voornamelijk in mijn binding met het volk. En zolang mijn volk en ik één zijn heb ik van die kliek niets te vrezen. De leden van die kliek vergaderen in Landhuis Bloemhof op Curacao. Nooit hebben ze mij daar uitgenodigd. Doen ze dat een keer, dan zal ik er naartoe gaan. Want Yerba Seku heeft een boodschap voor ze.

Ik wil tenslotte ook iets zeggen over de financiële honorering van een auteur. Als je gratis werkt of een bescheiden honorarium vraagt aan degenen die het kunnen betalen nemen ze een loopje met je en lachen ze je uit achter je rug. Een auteur moet een honorarium vragen dat overeenkomt met zijn kwaliteiten en met de waarde van het werk dat hij levert. Dan pas krijgen ze respekt voor je. Dat is in het buitenland zo. En dat moet hier ook zo zijn. Geestelijke prestaties dienen evenals materiële op hun juiste waarde te worden geschat. Maar dat moeten sommige mensen nog leren."

BEURS- EN NIEUWSBERICHTEN. - (9 DECEMBER 1989)